

Téma: Já jsem tvůj člověk - vztah člověka a zvířete

Název: Píseň černého anděla

Chladný vítr hvízdal kolem špičatých vršků hor americké Aljašky. Bezcitná pustina si v podobě mnoha obětí stále ještě nevybrala svou daň a i ty nejstatečnější duše nechávala hynout v jejím ledovém objetí. Nad obzorem padl soumrak. Obloha se zešeřila a nebe se zamračilo. Poslední sluneční paprsky zasvítily nad horizontem a mezi náhlou sprškou sněhových vloček zavládlo ticho.

Jacquel vydechl a přivřenýma očima sledoval, jak se pára z jeho úst pomalu mění v led. Taková zima zde panovala stále, ať již bylo jaro nebo léto, na Aljašce neúnavně padal sníh a svou bílou peřinou pokrýval vše, co mu stálo v cestě. Dvacetiletý mladík snad již po sté škrtl zápalkou o stranu krabičky. Plamínek se vždy na chvíli objevil, ale záhy, kvůli příkrému a chladnému větru, jenž se nepříjemně zahryzával do tváří, zmizel. Bezmocný Jacquel si schoval ruce do kapes a vstal. Už tolik dní nevločil jediné sousto do úst, zásoby vody se tenčily. Jídlo došlo téměř před týdnem. Pokud to takhle půjde dál, za několik nocí tu z nich zbydou pouze prázdné schránky bez duše.

Uplynul již měsíc od jejich odchodu z indiánské vesnice skryté v horách. Dostat se tam pomocí cestování v čase z Mrtvého bodu bylo snadné, ale vyskytl se problém, s nímž Jacquel nepočítal. Aljaška jako oblast nebyla zmapována jednotkou průzkumníků z cestovatelských rodů, a proto nemohl vědět, že zde jeho schopnosti zeslábnou, až se nakonec úplně vytratí. Hranice ustanovená zákony do těchto míst nesahala, tudíž s cestováním v čase měl utrum.

Koutkem oka zachytil černý stín, jenž se mihl podél stezky mezi stromy. Zkřehlou tvář se mu povedlo roztáhnout do úsměvu a otočil se po směru Blackova běhu. Jmenovaný vlk s ním cestoval již pěkných pár let. Od doby, kdy se mladík dozvěděl, že je cestovatelem v čase, přes udělení čestného místa mezi Poutníky za zásluhy pro rod Traveliusů, až doteď – do další z jeho hledačských misí. Ozvalo se tupé žuchnutí těla do sněhu a slabý výkřik, jenž pouze vzdáleně připomínal pláč. Jacquel, dosud pohroužený do svých myšlenek, se rychle vzpamatoval a přispěchal dívce na pomoc. Čtrnáctiletá Mintri z kmene Ohiahů byla tou další výzvou. Dosud se nepředpokládalo, že potomek někoho z indiánů by mohl cestovat v čase. Rody Traveliusů, cestovatelů v čase, se zatím omezily pouze na Spojené království a dokonce ani velmoc Británie nepočítala s tím, že by se cestování v čase mohlo rozšířit až na území Ameriky. Dívčin otec, mocný náčelník, vládl již několik let bezstarostně a spokojeně. Schopnosti své dcery nikdy nezpovídal, jelikož neobdařeným zůstávaly skryty.

Mintri se třásla po celém těle a dech se jí zadržoval v hrdle. Poplašný Jacquel ji opatrně vzal do náruče a s očima plnými zoufalství už chtěl svou svěřenkyni zvednout, když ho její ruka zastavila. Na dotek byla studená, připomínající krásnou ledovou sochu v moři bílých vloček.

„Ne,“ vyšlo z jejích rtů, dříve tak růžových, „nech mě ležet, Jacqule.“ Mladík hledal v jejích očích náznak ironie, něčeho, co by potvrdovalo, že její pouť ještě neskončila, že se nehodlá jen tak vzdát. Avšak dívka slova volila pečlivě a se svým koncem se již smířila. Smrt jednoho dne musela přijít. Již pár dní se jí nedostávalo sil a chlad už ji dávno kolébal ve své náruči. Jen škoda, že měla na světě tak málo času. Rozechvěle vydechla a pevně sevřela víčka. Pokud zde má zemřít, ať je to za zvuku jeho hlasu. „Mintri,“ naléhal Jacquel prosebně, „snažně tě prosím, nevzdávej to.“ Černovláska pouze zavrtěla hlavou. Dnešním dnem její život končí a laskavá duše poputuje do věčných lovišť. V uších zaslechla ukolébavku své domoviny, Aljaška zpívala píseň smutku. Náhle ucítila na svém obličejí teplý psí dech. Přihlížející Black jí položil svou hlavu na hrud' a velice tiše a tesklivě zakňučel. Mintri znovu

vyhledala pohledem Jacquelovu ztrhanou a unavenou tvář. Její obličej na malou chvíli protnul úsměv. „Vyprávěj mi nějaký příběh, prosím,“ promluvila s námahou. Prosbu jí připadala dětinská, měla by se loučit. Ale pro jejího průvodce to byl ten nejkrásnější způsob loučení. Jacquel nejprve pohlédl na Blacka a zmrzlou dlaní mu pročísl uhelnou srst, v níž se pomalu usazovaly ledové krůpěje. Jeho oči přispěchaly zpět k Mintri. Vzal její pravou ruku do dlaní a řekl. „Víš, že existují andělé?“

Dívka zavřela oči a nechala se unášet proudem slov plynoucích z mladíkových úst.

Francie, rok 1350

„Jacqule Wildere jste si vědom svého obvinění ze zrady vůči králi i celé Francii?“ Hnědovlasý mladík si odplivl směrem ke špalku dřeva, načež několik lidí z davu šokovaně zalapalo po dechu. Jak si vůbec může dovolit takovou nezdvořilost před popravčí četou? Rezignovaně přikývl a rozhořčeně sevřel rty. Nemělo smysl odporovat. Pokud by se o to byl jen pokusil, jeho tvrzení by ihned vyvrátili velice důkladně promyšlenou lží. S poslední špetkou vzdoru a s hrdostí, která mu zbyla, pozvedl hlavu a zpríma pohlédl soudci do očí. Navzájem se chvíli propalovali nenávistnými pohledy, až starší muž odvrátil tvář a pokračoval ve svém projevu. Jacquel se samolibě ušklíbl. Zemře s pocitem vítězství v srdci.

„Tímto tedy podepisuješ svůj rozsudek a jsi odsouzen k smrti!“ vykřikl soudce a již tak nadšený dav propukl v jásot. Lidé ve čtrnáctém století zřejmě milovali popravy. Mladík ucítil, jak mu jeden ze strážných podkopl nohy a surově s ním praštil o špalek. Jeho hlava dopadla přesně do důlku. Čpěla z něj zaschlá krev. Jacquel měl ruce spoutané za zády konopným provazem, jenž dřel a trhal jeho kůži, kdykoliv se pokusil vyprostit. Hlava mu třeštila bolestí a naražené rameno ostře pulsovalo. Smířen se smrtí přimhouřil své mandlově zbarvené oči, přičemž ještě zahlédl kata nesoucího si obrovskou nabroušenou sekeru.

Zvláštní bylo, že nikdo z přihlížejících si nevšiml černého vlka, jenž se tiše jako stín vyplížil před tribunu. Má poslední šanci. Bud' teď anebo nikdy. Je ochráncem cestovatelů, nemůže jednoho z nich nechat zemřít nespravedlivou smrtí. Královský kat se rozmáchl. Black na poslední chvíli odhalil andělská křídla a vyskočil na dřevěnou tribunu přímo na popravčího. Dravě se zakousl do lidského masa a cvakal zuby, kde se dalo. Na náměstí se seběhlo pár dalších cestovatelů, kteří byli zřejmě Blackovými následovníky a pustili se do boje se stráží. Zbraně řinčely při každém nárazu kovu o kov. Bolestné vzdechy a výkřiky donutily Jacquela otevřít oči. Ihned věděl, že jeho poprava se odsouvá na dobu neurčitou. Okolní dění mu zachránilo život. Ten vlk, který právě trhal kata na kusy, měl na tom podíl. Vše záleželo jen na Jacquelovi, ale on už dávno věděl, jak se rozhodne.

Ve spěchu zhodnotil výjev před sebou. Lidé z davu se rozprchli do svých domovů a na náměstí se uvolnil prostor pro aktéry boje. Stráže přibíhaly ze všech stran, král se zřejmě doslechl o vzpouře. Hnědovlasý mladík za sebou na tribuně spatřil ležet mrtvé tělo jednoho z popravčích. Z hrudi mu vytékala krev, vězela v ní dýka. Se svázanýma rukama se mu podařilo připlazit se k muži. Jacquel vytrhl dýku z mrtvoly a provaz přerezal. Při tom pozoroval kapky krve stékající po ocelovém ostří a jako vodopád dopadající na zem. Náhle muži v uších zaznělo zoufalé psí zakňučení. Na nic nečekal a vydal se po směru toho zvuku.

Black znovu nešťastně zakňučel. Podařilo se mu z hrdla vyrazit pár beznadějných štěků. Párkrát se zavrtěl ve snaze se svému vězniteli vyškubnout. Neuspěl. Muž jej držel příliš pevně. Black se ještě jednou pokusil muži vysmeknout a celou svou vahou se opřel do ocelové paže, jež mu znemožňovala únik. Před očima se mu mihlo ostří meče. Veškeré šance na přežití se

vytratily. Bylo více než jasné, že voják s ním nebude mít slitování. Odevzdaně zavřel oči. Z posledních sil táhle zakňučel.

„Konečně jsem tě dostal, prašivče,“ zasyčel muž vlkovi do ucha a o něco víc přitlačil hrot meče na Blackův krk, „už nikdy ta svá křídla neroztáhneš, anděli.“ V tu chvíli se do jeho zad zabodla dýka. Ochromující bolest projela vrahovým tělem a meč zařinčel na kamenném dláždění. Voják se skácel k zemi. Z jeho úst vytékal pramen krve a pouhé letmé se zasípání postupně vytrácelo společně s jeho životem. Nad Blackem stál Jacquél s rudě zbarvenou dýkou v ruce. „Když už zabiješ, měl by ses zdržet zbytečných řečí,“ dal téměř mrtvému muži poslední radu a posunkem ruky vybídl černého vlka k útěku. Ani jeden z nich na nic nečekal, bitvě byl konec.

Aljaška

Jacquél ukončil své vyprávění a s očekáváním se zadíval na dívčinu tvář spočívající v jeho náruči. Mintri rozechvěle otevřela oči a mělce se nadechla. Věděla, že už jí nezbývá příliš mnoho času. Její šedé duhovky se upřely na muže. „Čas uvízne, Jacquéle,“ s námahou se nadechla k vyslovení dalších slov, „...on se vrátí, vím to. Nenechá tě o samotě.“ Mladík na ni upřel zmatený pohled, nerozuměl těm slovům. Po tváři mu začaly stékat slzy. Ona nemohla zemřít. Její čas přece ještě nenadešel. „Jak to myslíš? Mintri? Prosim odpověz,“ Jacquél beznadějně třásl dívčinými rameny. Srdceryvný pláč se mu vydral z hrdla, načež vzlyky začaly otřásat celým jeho tělem. Proč je život tak nespravedlivý? „Prosim,“ zašeptal a vzal její tvář do dlaní. Naposledy ji políbil na čelo a nechal její duši odejít.

O chvíli později

„Zde leží, Blacku, Mintri, dcera náčelníka Bílého šípů, cestovatelka časem, kamarádka, ale především velmi odvážná dívka. Odpočivej v pokoji, budiž ti země lehká,“ odrecitoval Jacquél slova, která kdysi dávno pronášel na pohřbu svého kamaráda. Hořké slzy si znovu našly cestu z jeho očí a on si beznadějně klekl do sněhu.

Nad hrobem se objevila polární zář a měsíc osvětlil celou scénu. Černý vlk se nervózně ošil a soucitně pohlédl na Jacquéla. Bylo na čase nechat svého dosavadního společníka osudu. Jeho poslání zde končí. S posledním táhlým zavytím roztáhl andělská křídla a vznesl se k zářícím hvězdám. Jacquél ho zarmouceně sledoval. Dokonce i nejlepší přítel jej opustil. Tu se mu připomněla Mintriina slova. *Vrátí se, vím to. Nenechá tě o samotě.* Již věděl, jak to dívka myslela. Viděla něco, co on ne. A stejně jako předtím chladný vítr stále hvízdal mezi špičkami hor americké Aljašky.

Když už si myslíme, že naděje se nadobro vytratila a že jsme odsouzeni k nevyhnutelnému konci, anděl nám našeptá, ať to nevzdáváme. V den, kdy nad naším hrobem vysvitne hvězda, andělova služba nekončí. Nikdy neodejde, vždy stojí po našem boku. A pokud se tak stane, on se vrátí. Nenechá nás o samotě. Čas uvízne. Andělé přijdou.